

orzekając w drodze nowego rozstrzygnięcia, że

- stwierdza się nieważność decyzji zawartych w rozliczeniach emerytury za czerwiec 2014 r., na mocy których współczynnik korygujący mający zastosowanie do emerytury skarżących został obniżony z dniem 1 stycznia 2014 r.;
- Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP), dokonując wykładni jasnych i precyzyjnych przepisów Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) w świetle rzekomej „rzeczywistej woli prawodawcy” odnośnie do zakresu zawieszenia mechanizmu aktualizacji emerytur i wynagrodzeń w 2013 r. i 2014 r. Czyniąc to, SSP przeprowadził wykładnię *contra legem* art. 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego oraz jego zasad stosowania przewidzianych w załączniku XI do tego regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa, jakiego dopuścił się SSP w zakresie, w jakim przesłanki zawarte w załączniku XI do regulaminu pracowniczego odnośnie do przeprowadzenia spornej aktualizacji tymczasowej nie zostały spełnione a Komisja, dokonując tej aktualizacji dopuściła się nadużycia władzy. Po stwierdzeniu bowiem w zaskarżonym wyroku, że poprzedni współczynnik korygujący został błędnie obliczony w rozporządzeniu Rady (UE) nr 1416/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie dostosowania ze skutkiem od dnia 1 lipca 2013 r. współczynników korygujących mających zastosowanie do wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, SSP dopuścił się naruszenia prawa, orzekając, że zasada równego traktowania upoważniła organ powołujący do przeprowadzenia spornej aktualizacji tymczasowej, z naruszeniem teorii wycofania niezgodnych z prawem aktów administracyjnych ustanawiających prawa lub podobne korzyści.

Odwołanie wniesione w dniu 14 kwietnia 2016 r. przez Ingrid Fedtke od postanowienia wydanego w dniu 5 lutego 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-107/15 Fedtke/EKES

(Sprawa T-157/16 P)

(2016/C 191/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ingrid Fedtke (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 lutego 2016 r. w sprawie F-107/15;
- przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej celem wydania przez niego rozstrzygnięcia co do istoty sprawy;
- orzeczenia w przedmiocie kosztów zgodnie z przepisami prawa.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, którego dopuszczono się w zaskarżonym postanowieniu lub niewystarczającego uzasadnienia tego postanowienia, ponieważ Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) stwierdził w pkt 19-21 i 25 tego postanowienia, że zarówno w przypadku wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji, która nie została zaskarżona w terminie, jak i w przypadku wniosku pośrednio kwestionującego taką decyzję nowy charakter okoliczności podnoszonej na poparcie wniosku wymaga, aby ani skarżąca, ani administracja nie miały albo nie mogły mieć o niej wiedzy w chwili wydania decyzji, która stała się ostateczna i dokonał zastosowania tej zasady w pkt 27-32 tego postanowienia, podczas gdy z orzecznictwa wynika, że brak wiedzy o podnoszonej okoliczności nie jest wymagany w wypadku wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa, którego dopuszczono się w zaskarżonym postanowieniu albo przeinaczenia akt sprawy i niewystarczającego uzasadnienia tego postanowienia, ponieważ w pkt 32 wspomnianego postanowienia SSP stwierdził, na podstawie tego, że żadna nowa, istotna okoliczność nie uzasadniała wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, iż postępowanie poprzedzające wniesienie skargi nie zostało prawidłowo przeprowadzone i że wnioski przeciwko decyzji z dnia 30 września 2014 r. o odrzuceniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. zażalenia były niedopuszczalne, podczas gdy czysto potwierdzający charakter tych decyzji zakładał nie tylko, że nie zostały one poprzedzone ponownym rozpatrzeniem, lecz również, że nie zawierały żadnej nowej okoliczności, i że jak skarżąca podnosiła, decyzja z dnia 30 września 2014 r. zawierała nową okoliczność w porównaniu z decyzją z dnia 7 kwietnia 2014 r., podobnie jak decyzja z dnia 22 kwietnia 2015 r. w porównaniu z decyzją z dnia 30 września 2014 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa, którego dopuszczono się w zaskarżonym postanowieniu lub przeinaczenia akt oraz braku odpowiedzi na argumentację skarżącej, ponieważ SSP uznał w pkt 26 wspomnianego postanowienia, że nowy charakter okoliczności podnoszonej na poparcie wniosku o ponowne rozpatrzenie zakładał, że strony nie miały lub nie mogły mieć na jej temat wiedzy i że skarżąca nie wskazała w swoim wniosku nowych, istotnych okoliczności mogących uzasadnić jego przedłożenie, lecz powoływała się, poprzez odniesienie do pisma kierownika wydziału, na zmianę regulaminu pracowniczego, podczas gdy brak wiedzy o podnoszonej okoliczności nie był wymagany w rozpatrywanym przypadku, a skarżąca, jak utrzymywała, wskazała w samym swoim wniosku o ponowne rozpatrzenie, że rozszerzyła podstawę prawną i poprzez odniesienie do pisma kierownika wydziału, że administracja nie poświęciła wystarczającej uwagi brzmieniu nowego regulaminu pracowniczego, co stanowiło nowe, istotne okoliczności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia reguł dowodowych i zasady obiektywizmu, ponieważ SSP uznał w pkt 28 zaskarżonego postanowienia, że wnosząca odwołanie nie przedstawiła wskazówek odnośnie do daty, w której administracja miała lub mogła mieć wiedzę na temat przyszłego odejścia jej współpracownicy na urlopy macierzyński i wychowawczy, a w pkt 29 wspomnianego postanowienia, że nie można było wykluczyć, iż tak mogło być w dniu 7 kwietnia 2014 r., biorąc pod uwagę czas trwania tych urlopów zgodnie z regulaminem pracowniczym, przewidywalność daty porodu na długo z wyprzedzeniem oraz zwyczaj niezwłocznego informowania służb o długotrwałej nieobecności, aby wywnioskować z tego w pkt 30-32 wspomnianego postanowienia, że wnosząca odwołanie nie wykazała, iż ani ona sama, ani administracja nie miały ani nie mogły mieć w dniu 7 kwietnia 2014 r. wiedzy o przyszłej nieobecności jej współpracownicy, że jej wniosek o ponowne rozpatrzenie nie był uzasadniony żadną nową, istotną okolicznością i że jej żądania były niedopuszczalne, podczas gdy dowód na okoliczność negatywną oraz w imieniu osoby trzeciej jest niemożliwy, do EKES należało wskazanie daty wniosku o urlopy a SSP nie mógł oprzeć się na sukcesywnych domniemaniach ani na zwykłym założeniu celem odwrócenia ciężaru dowodu i uzasadnienia swoich wniosków.

Odwołanie wniesione w dniu 14 kwietnia 2016 r. przez Inge Barnett, Suzanne Ditlevsen, Annie Madsen od wyroku wydanego w dniu 5 lutego 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-66/15 Barnett i in./EKES

(Sprawa T-158/16 P)

(2016/C 191/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inge Barnett (Roskilde, Dania), Suzanne Ditlevsen (Kopenhaga, Dania), Annie Madsen (Frederiksberg, Dania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Wnoszące odwołanie wnoszą do Sądu o:

stwierdzenie

— nieważności wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-66/15, Barnett i in./EKES;